

Aan mijn geliefden Vader, den 21^e febr. 1855 door J.J. Cremer.

Verjaardagsgedicht voor Alexander Cremer (1803-1877). Cremer verwijst naar de strenge winter van 1854-1855. De minimum temperatuur was op 21 februari 1855 -14 graden.

Aan mijn geliefden Vader, den 21e febr. 1855

-

't is winter daarbuiten,
Gebloemd zijn de ruiten,
De koude nijpt fel,
Veel zijn er die vragen,
En lijdende klagen.....
Wij hebben het wel.

-

Gebrek werd geleden,
Sints weken, en heden.
Ook nu is er nood;
Wij hoorden van rampen,
Waar armen mee kampen.
Wij hebben ons brood.

-

Slechts brood! Neen, hoe telde ik
Gods gaven? Hoe meldde ik
Zijn weldaden groot....?
Hij stolde de vlieten
De bron van 't genieten
Dien stremt Hij ons niet.

-

Ginds roepen er armen,
Om brood en verwarmen;
Om uitkomst in smart
Bij milder beschikking,

Van zege'en verkwikking
Stroomt vreugde ons in 't hart.

-

Ja, vreugd door Gods zegen,
Deez dag lachtte ons tegen,
Des dierbaren feest:
Zoo tranen hier vloten
Ze zijn toch gesproken
Uit blijdschap het meest.

-

Wat weldaan, wat goedheid,
Wat wellust, wat zoetheid,
Aan ons .... Wie zijn wij ...?
Verkoren uit velen
In 't heil zoo te deelen
Bij 't koude getij!

-

Waarom? Maar te vragen,
Zou 't weldoen verklagen
Van 't wijze Bestuur;
elk kreeg hier op aarde
zijn deel, maar de waarde
eischt God 't scheidens uur.

-

'T is prijslijk te smaken,
Bij 't nimmer verzaken,
van 't rent dat ons bindt,
Wij mogen, gerust zijn,
In 't weldoend bewustzijn,
Tot danken gezind.

-

En, dankbaar, mijn vader!
Zijt gij, schoon g'ook nader
Aan 't eind kwaamt der baan;
Deez dag toch, heeft waarde,
Daar liefde U weer spaarde,
En God niet wou slaan.

-

Wat nu...? Weder smeeken
Wat nog mogt ontbreken,
Aan 't heil dezer aard.?
Nog zuchtend begeeren
Om 't ooft te vermeeren
Dat rijpte in uw gaard..?

-

Neen, biddende danken
Met heldere klanken:
"Bevestig Zijn lot!"
Dat slechts wordt gezongen,
Met klem, door uw jongen,
Dat bidt hij van God.

-

Duur! Duur! Van den zegen
Van boven verkregen.
Ook gij wilt niet meer
Te leven voor gade
En 't kroost, om 't zij spade
Te gaan naar uw Heer.

-

Dat zing ik vol hope,
Opdat nog de knoope
Der min door den duur,

U vaster steeds binde

Aan 't kroost dat u minde

Tot heden met vuur.

-

't is winter daarbuiten,

Maar harten ontsluiten,

Voor U zich met gloed;

Die gloed zal verwarmen.

Weerkaatsend op de armen

Wij hebben 't zoo goed.

=

Aan mijn geliefden Vader,
den 21 Febr. 1855.

Is winter daarbuiten,
Gebloed zijn de ruiten,
De koude rijpt fel,
Veel zijn er die vragen,
En lydende klagen.....
Wij hebben het wel.

Gebrek werd geleden.
Lints meken, en keden.
Ook nu is er nood;
Wij hoorden van rampen,
Waar armen mee kampen,
Wij hebben ons brood.

Slechts brood. 'Neen, hoe teldde ik
Gads garen? Hoe meldde ik
Zijn weldaden groot...?
Hij stelde de xlicten
De bron van 't geniesten
Dien stroomt Hij ons niet.

Ginds raepen er armen,
Om brood en verwarmen;
Om uitkomst in smart.
Bij milden beschikking,
Van Zegen's verkwikking
Stroomde vreugd ons in 't hart.

Ja, vreugd, door Gods zegen,
Dus dag laette ons tegen,
De Dierbaren feest.
Zoo tranen hier sloten,
Ze Zyn toeb gesproken
Met blydschap het meest.

Wat meldaan, wat goedheid,
Wat wellust, wat zoetheid,
Aan ons.... Wie Zyn wij...?
Verkoren uit Zelen
In 't heil zoo te deelen
Bij 't koude getij!

Waarom...? Maar te vragen,
Zou 't meldaan verblagen
Van 't wijze Bestuur;
Elk breeg hier op aarde

Zijn deel, maar de waarde
Zicht God & Scheiden meer.
—
& Zo prijstlyk te smaken,
Bij & nimmer verraken,
Van 't rent dat ons bindt,
Wij mogen gerust zijn,
In & meddoend berrust zijn,
Tot danken gesind.

En, dankbaar, mijn vader!
Zijt gy, schoon g' ook vader
Van 't eind kraamt der baan;
Des dag toch, heeft waarde,
Daar liefde u meer spaarde,
En God niet trouw slaan.

—
Wat nu...? Meder smeeken
Wat nog moegt ontbreken,
Van 't heil deser aard...?
Wag zuchtend, begeren
Om 't ooft te vermeeren
Dat rijpte in uw gaard...?

Klein, biddende danken
Met heldere klanken:
"Prestig zijn lot!"
Dat slechts wordt gezongen.
Met klem, door uw jongen,
Dat bidt hij van God.

Duur! duur! van den zegen
Van boven verkregen.
Ook gij wilt niet meer,
Te leeren voor gade
En 't kruost, om 't zij spade
Te gaan naar uw Heer.

Dat zing ik vol hope,
Opdat nog de knoopen
Der min door den duur,
U raster steeds binde
Aan 't kruost dat u minde
Tot heden met vuur.

t Is winter daarbuiten,
Maar harten ontsluites,
Voor U Lief met gloed;
Die gloed zal verwarmes.

Weerkaatsend op de armen
Sij hebben t zoo goed.

==

Laatst gewijzigd: 26 maart 2019.

www.jacobcremer.nl